

1. szám.

Januar 5-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet

M. N. MUSEUM KÖNYVTÁRA
 Nirlap-könyvtár
 Növedéknapló
 1897. évi. 978. sz.

M a r a s z t a l á s.

(A kedves kedveséhez.)

Maradj, maradj még! csak egy pillanatra,
 Kedves leányka, oh maradj velem!
 Míg kebledet forrón ölelhetem:
 A boldogság nagy terhének alatta
 Órült leszek, vagy szivem megszakad,
 Nem bánom. Csak te add nékem magad.

(Képvisező: Tisztelt ház!)

Rövid leszek, ha meghallgatnak engem,
 Maradjanak tisztelt barátaim!
 Az elnök csönget, nyitvák ajkaim,
 Szegény hazánknak régi búját zengem.
 A mint csak tetszik, úgy zsi bongjanak,
 Csakhogy beszélve itt ne hagyjanak!

(A kortes a provisoriumhoz.)

Maradj szépséges, kétfejű madárka!
 Keljen ki mind parányi magzatod!
 Paragrafus, finansz, maradjatok,
 Hogy a zsandár ne légyen itten árva!
 Maradjatok még, csak két századig!
 E nép nem él, nem ébred. Álmodik.

(Beust a baloldalhoz.)

Intézzék már el közös bajainkat,
 Maradjanak még tisztelt honnagyok,
 Hisz' öt forint szép napidíjt adok,
 Ennél többet otthon se mindenik kap.
 Kilencz minister?! csak lármázzanak!
 Legjobb a régi, óh maradjanak!

A kortes.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Adámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Queramus!!!!

Ez most a napiparancs.

Meheti minden ember katonának, ha akarja; — ha nem akarja, hat visznek.

Nutzt ka podagra! kinek kit laba van, me-

nyi kel! ifjunak, öregnek, magnasnak, parasztnak, zsidonak, diaknak, rexum, linxum, el kel masiroznyi.

Hiszen ugy in principio semi kifogasa ele ne nekem, hogy legyen minden ember katona, legalab nem *csufolhatyák* töbet senkit *civilista-*

nak, is ha szükségsz, hogy ország megerősít-
sire kel heroicus curat praescribálni, magam
isz kisz vagyok megírnya receptet: Rp. 500
millia mangaletarum. Adde: pulveris Zündna-
delgewehriani uncias 1000,000,000. Adde: pi-
lulas plumbeas, quantum satis: — de hogy or-
vosagot magam isz bevegyek, azt mar csak se-
mi orvostul sem kivanhatnak.

Apaink pozsonyi orszaggyülsen kialtotak
ugyan: vitam et sangvinem! de nem montak
„nostram,“ hanem irtetek publikumot. De bizom
in sem azir szoktam felkötnyi kardot, hogy me-
nyek haboruba, hanem azir, hogy menyek disz-
ebidre nagy urasaghoz.

Ara szivesen adok szavazatomat, hogy vi-
gyenek el magnasokat katonanak, azoknak jo
az: hiszen magnasfu mar közleginsiget alhad-
nagysagon kezdi, s mire kaplar lesz belüle, mar
mint obester gyün haza; — azt isz he!yeslek,
hogy diakokat isz vigyenek el mind vakacio
alata katonanak, legalab anal nagyob örömel
fognak varnyi diligentia megkezdetit, is jöven-
döre majd csak anak fogjak csinyalnyi fak-
lyas zenit, kinek generalisuk fogja parancsolni:
aba isz beleegyezek, hogy parasztot mind elvi-
gyenek katonanak, az ugyisz rair, mer nincs
neki azon a kis szantas vetisen kívül semi dol-
ga, aztan parasztnak ugy sincs egyebe, csak
keze laba, kivel bebizonyithat hazaja irant va-
lo baratsagot; de nekem van szajam isz, nekem
van ikesenszolasom, kivel hazamnak szolgál-
hatom. Ha egy magnast, ha egy diakot, ha egy
parasztot meglünek, talalom helyete masik ezer
magnast, masik tizezer diakot, masik szazezer
parasztot; de ha engemet meglünek, hol az ör-
dögba talalom in magam helyete masik Talle-
rossy Zebulont?

Aztan ha verekenyi kel, vigyenek el Tig-
riseket, vigyenek el Nadorhuszarokat, azok vol-
tak katonak, honvidek; lehetnek megint; de
mink bikesiges szilső job oldal a nélkül isz ke-
vesen vagyunk. Aztan it van tisztelt barátunk,
Bencsik, ü mar kapta Königräcz alata 13 go-
golyobist, kit husaba, kit köpönyegibe: —
ülünk körülöte ipen 13-an; — tehat barátom
mar kikapta *mind a tizenharmunk ratajat*, ne-
künk nincs ot mit keresnünk töbet.

Hm! Bezeg jo volna most, ha nekem isz
let volna olyan gazdag öreg apam, mint Schos-

berger papa, ki bölesöben fekvő kicsi unokajair
isz kifizetet hirtelen ezer forintot, hogy el ne
vigyenek katonanak, mert ha aztat isz elvisz-
nek katonanak, ki fogna majd hadseregnek pro-
viantot liferalnyi?

Mar ezutan fiatal embernek, ha meg akar-
ja hazasodnyi, azt kel elib bebizonyitanyi, hogy
total untauglik, különben nem kapja leanyt; san-
ta ifju leginyek, mint balban Vortänzerek, lesz-
nek kereset articulus; s kinek van hata pupos,
lesz nagy azsioval Adonis.

Mar ezutan boltoslegin fogja mirnyi nem
röfel, hanem puskaval: „hany *karabin* selymet
parancsolya nagysad?“ mar ezutan szabo fog-
ja szabnyi kardal, nem oloval, is miri nem pa-
piros szeletel, hanem katona mirtikel, is visel-
nyi fogja minden ember hegyes kaskitat, is
kapvan minden ember hatara bornyut, meg lesz
nekünk „vitulus sine titulo.“

Csak bizom keserves lesz nekem eleinte
minden regel lejarnyi raportra tulajdon vince-
liremhez, ki jubilatust kaplar, is igy lesz nekem
előljárosag, is ha talalya rajtam leszakat gom-
bot, mig teteti engem kurtavasra, is mikor aka-
rom neki adnyi dolgot, hogy menyen kapalnyi,
ü adnyi fogja nekem puskat, s fogja engemet
ala is fel execiroznyi: „szinas labad! szalmas
labad!“

Hanem ki fogom rajtuk. Minden ember-
nek szabad valasztanyi, hogy milyen hadsereg
legyen? In fogom magamnak valasztanyi *tam-
bourmajorsagot*. Akor nem kel se puskat czepe-
nyi, se haboruba menyi. Regiments-bandarul
majd gondoskodok; van it hatam mögöte anyi
szerecsitlen klarinetos, hogy kitelik belüle.

De mig csak egy dologrul van nekem skru-
pulus. Az am! Mar in egy regiment zaszloja
ala fel vagyok esküdve. Van aszony haznal, ki
parancsol. Pedig az isz nagyon uralkodo hata-
lom. Mar most ha majd kapitany parancsolya:
„kirukkolj!“ aszony pedig parancsolya: „it-
hon maratz!“ melyiknek fogom kető közül en-
gedelmeskenyi?

No mar most tekintedezs barátom uram:

„Abglöst!“

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon,

silbak in spe.

A csárdában.

(Ajánlva annak a bizottmánynak.)

Búsan ül a magyar *legény*
A csárdában egyedül,
 Mellette egy *öreg* cigány
 Vig dalokat hegedül.
 Lekönyököl az asztalra,
 Mely előtte hosszan nyúl,
 Bánatában nagyot iszik,
 S vig örömré még se gyúl.

Nagyot iszik bánatában,
 Mert *megcsalta kedvese*,
 Hej! mert a nő kebelében
Hamis a szív, zúz, vese.
 Izmos jobb kezével néha
 Az asztalra olyat üt,
 Hogy a csárda *reng* beléje,
Tető, talaj mindenütt.

„Bune deminyácze frátje!“
 Belép egy vén bocskoros.
 „Ülj le mellém, akárki vagy,
 Ne félj! nem vagyok gonosz.“
„Dobre ráno, daj pán boh!“
 Így köszön a második,
 Rác, horvát, német, zsidó jó,
 Isten tudja hanyadik.

Kívül a szél irgalmatlan
 Zord dalokat trombitál,
 Bent egymásra köszöntgetnek:
 „Pitye! bé! trink! és igyál!“

Mindeniknek *nő a kedve*,
 S *nő a hangja* is vele,
 Egyedül csak a magyarnak
Bánatos a kebele.

Mindeniknek *nő a hangja*,
 S *keze, lába* már *mozog*,
 Csak egyedül a *bús magyar*
 Elmerengve *andalog*.
 Jobbra, balra *fészkelődnek*,
 S már *boszantják* a magyart,
 De ez — *békésen kitérve* —
 Mindeniktől *félre tart*.

Látva a *zajgó vendégek*,
 Hogy a magyar *bús nagyon*,
 Most *könyökkel*, majd *ököllel*
 Lökdösgetik a *padon*.
 „Már barátim! sok a mi sok.“
 Fölkel, s az *asztalra vág*.
 Bezzeg, örült a ki szépen
 Elvihette a *fogat*.

„Csaplárosné, eszemadta,
 Még egy *pint bort* ide most,
 Hadd *felejtsem azt a csalfa*
Szeretőmet a gonoszt.
Csaplárosné, eszemadta,
 Vigasztaljon *engemet!*
 E *cigányon s magán* kívül
Többé mást nem szeretek.“

A kortes.

Tanító és tanítvány.

Tanító. Beszélj valamit a kárttevő ártalmas rovarokról?

Tanítvány. Nálunk ilyenek a hernyók. Ezek, mi-helyt az idő melegedni kezd, a száraz levél burokráciából kibujnak.

— Burok ránczaiból — igazita ki a tanító — más-kor ne emlits oly helyet, honnan még veszedelmesebb rováskészítők terjednek el.

Költőncz barátomnak.

Pirongatál, hogy a falat kenyért —
 Mit szorgalommal szerzék — dobjam el,
 És éljek, haljak eztán versemért,
 A melybe lelket égi szüz lehel.
 Óh, én imádom a költészetet,
 S dallok, ha müzsám égi arcza int,
 De ép azért nyomodba nem megyek,
 Ki irsz, hogy *szálljon meg az öt forint*.

A kortes.

A terhes szekér.

D. — Jók volnának ezek a lovak, hanem a szekér nagyon nehéz, le kellene a terhéből rakodni.

B. — Nem bánom, vessük le a szekérről azt, a melyiken ön ül.

D. — Akkor én a *semmire* üljek ?

Ebéd után.

Ah, jó férjem, honnét ez a felhő
Homlokodnak elébb derült egén ?
Mért gomolyog szemed nyájas tüzén
Boszankodás füstje? — Mondd, szenvedő
Állapotba lelked mi baj helyzé ?
Mondd, s könnyebbülj : fele legyen nődé !

Hazád sorsát tán setétnek látod ;
Rosz hírrel vannak a lapok tele ?
Vagy sért, hogy munkáid közepette,
Bár izzadás borítja homlokod,

A méltatlanság, mig te fáradál,
Jobb állomásra henyét protegál ?

Lap hireit tizedeld ; emevvel
Harczolva, pajzs önérzeted legyen,
Mely ellen minden fegyver éltelen.
Tégy így, s majd elmondhatod Fichtével,
Ki kedvenczem . . . “

„Ejh össze mit darálsz ?!
Az bajom, hogy rossz volt a babcuszpájj !“

Füz Ág.

Gra tulálók !

Boldog újévet most az egész világnak,
A világon ott, hol nekünk jót kívánnak,
Legyen német, burkus, cseh, vagy legyen morva,
Csak álljon majd velünk, ha szükség, egy sorba'.

Ur, vagy paraszt, mindegy, ha helyén a szíve,
S ha a honszeretet lángol fel keblébe',
Testvérek leszünk már, ugyis egy anyánk van,
Legyen összetartás szép magyar hazánkban.

Az is magyar legyen, ki nem tud magyarul,
Jó hosszú az idő, ha nem tud, megtanul,
Ne mondja senki a *csavar* helyett *soróf*,
Mit most így mond ki sok felsőházi goróf.

Lajthán innen és tul, ne legyen ellenünk,
Hanem a ki ember, — jöjjön s tartson velünk.
Presse, Wiener Zeitung, és az Allgemeini,
Ne gondolja azt, hogy minket lehet fejni.

Az anglus, francia, legyen jó barátunk,
Akkor a mumusnak majd elébe állunk ;
A török és tatár menjen Ázsiába,
A centralistákat hordja el a kánya !

Nem kívánok jobbat zsandár- és fináncznak,
Sem az itzli, *spitzli*, sok garabonciásnak,
Ez az ország egyszer hadd tisztuljon már ki,
Hiszen így nem lehet jót gondolni, s várni.

Oh provisorium, muljék el világod !
Oh ministerium, jöjjön el országod !
Oh autonómia, ne kisérts, — légy velünk !
Legujabb esztendő, mindezekre kérünk !

Meglátjuk, az idén mint fogsz gazdálkodni,
Keblünkkel össze fogsz-e sógorosodni ?
Egy új familiának leendesze atyja,
Vagy a régiek lész kiátkozott fattyja ?

Duránczi.

Oszinte vallomások.

A r-i vendégfogadóban — vásár alkalmával — véletlenül egy asztal mellé kerültek Hidasi és Kupaki földbirtokosok, és Patvardi ügyvéd, a vidéken mindhárman arról nevezetesen: hogy nejeiket házoktól rövid utra tova idézték; nehogy pedig a házi állapotokban anárkia üsse fel a fejét, a házi kormányt dilettans nőszerplők kezeire bízták.

Magok is elbámultak e véletlen összejövetelen; sehogy sem tetszett nekik az, hogy saját történetüket, nyilvános helyen, a mellettök, vagy szemközt ülő kérépéről olvashatják; de még jobban zavará őket a ki-s bemenőknek — kik őket egy csoportba láthaták — elfojtott mosolya; hívék: hogy róluk, és csoportulásukról, azok nem a legkedvezőbb észrevételeket tehetik. Talán ez okból egy darabig szótlanul ültek egymás mellett, s fogyaszták az eléjük hordott étkeket. De később a bút, gondot, világot felejtető sűrűbb poharazás, az oly igen egyforma, és mégis idegenkedő elemek közt feloldá a hangra; el kezdtek beszélni a roszt vásárról, pénztelenségről, a gazdálkodás nyomott állapotáról, a roszt világról; ez ellen mindháromnak legtöbb panasza volt; mint öök megjegyzék: nem néz a se emberségre, se becsületre, derüre borura szól, szapul, kárhoztat. A közös kiindulási pont eltogadva lévén, házi bajaikat egymásnak panaszláok.

— Hogy egymást megérthessük — szólt közbe H. K.-hoz fordulva — valld meg: mi okból adtál tul feleségeden ?

— Hát csak azért — válaszolt a felszólított — maholnap huszonöt éves házások lettünk volna; mint takarékos gazda, ebben a szűk világban nem szeretem a felesleges kiadásokat, az ezüstlakodalom költségeit akartam megkimélni. Töled is hasonló őszinte nyilatkozatot várok.

— Engem barátom — nyilatkozott H. — egészen ellenkező ok vitt az elválásra; nem győztem várni, hogy harmadik feleségem lakodalman összeüthessem a bokámat.

— Halljuk a percsiszárt — szólt egyszerre a két nyilatkozó.

— Én röviden csak annyit mondhatok — szólt az ügyvéd — tettem egyedüli volta az: hogy eljárásommal jogigényt nyerhessek, ily erkölcsös és civilizált társaságba magamat ingerálhatni.

Az uzsora-patensek megszüntetésének gondolt következménye.

Wexelsteiner Salamon. Mondj mázeltov-t*) kedves barátom; az én kedves feleségem 2 kedves magzattal áldotta meg házasi életünket egyszerre.

Trattenreitter Izsák. Igazán! ? No mindjárt gondoltam, hogy az uzsora-patensek megszüntetésével családot szaporodni fog.

*) Gratuláció.

Adomák.

K—né — ki minden, még pörös ügyeit is maga vitte, ezért a vidéken „száraz prókátor“ czimmel tisztelék meg — nem régiben a p—i szakasz szolgabírája előtt hallgatta a reá nézve terhes ítéletet.

— Apellálom — szól az ítélet felolvasása után.

— Miért? — kérdi komolyan a vékony és alacsony ítéletbíró.

— Azért — jegyzé meg a perlő nő — mert az a törvénybe ütközik.

— Ej! mit nekem az asszony törvénye, én magam vagyok a törvény — vágott közbe indulatosan a bíró.

— Vagy úgy — nem engedé a nő magát megzavartatni, — rögtönözve tevé azon észrevételt: így még több oka van apellálni; meg levén róla győződve, hogy ily kis ideiglenes paragrafus csak egy szakaszra, nem az egész országra szól.

A mult tavaszon történt, hogy az o—i bíró házában két finantz megjelent; odahivatá a falubeli pálinkafőzőket, előttök felolvasá, megmagyarázá azon legújabb kormányrendeletet, mely szerint ezután nem leend szükségök minden főzésért külön engedélyt kérniök; elég egyszer folyamodniök; folyamodásukra meghatározott díjért, egy évre kapnak engedélyt; ök most feljegyzik az engedélyért folyamodók neveit, főző üsteiket felmériök, s numerizálják. Az üstök felmérése, numerizálása, a folyamodás díja, bélyegárának felvétele után tovább mentek.

Egy hónappal később más két finantz jött a faluba; megnézték a számozott üstöket, azokon a számokat a jegyzőkönyv szerint mindenütt rendben találták. Ezek után a főzésért folyamodókat forrázó edényeik megmutatására szólíták fel; azt ezek jó lélekkel mutatták fel, a finantzok pedig megnézték és felmérték. A szemle és mérés után leültek a bíró asztalához, hosszasan irtak; végre a működés eredményére várakozóknak kijelentették: hogy ellenük a befundot fölverték, mert azon hibát követték el, hogy az üstök felmérésekor a forrázó edényeket nem mérették fel, s azokat nem numerizáltatták meg, ezért Kis János 100, Nagy Antal 120, Kormos Péter 150 forintokat — így tovább — fognak büntetésül fizetni.

A jámbor folyamodók megrémülve némán hallgatták a beható tárgyalás eredményét, csak Kis János egy nagy sohajtás után szólalt fel eképen:

„Emberséges emberek mind közönségesen! ha ez így megy, maholnap a sok büntetés miatt falunkból még csak egy karófark se marad; hogy ezek az embe-

rek ellenünk több rozsat ne fundálhassanak, a kuttainkat is — melyekből a főzéshez a vizet hordjuk — méressük fel, s numerizáltassuk meg, s a mig ezt meg nem cselekszik, ne bocássuk ki a faluból. Ha ezt nem tesszük, más finantzok, kik idejönnek, ezért fognak büntetni bennünket.

Az okos tanács elfogadtatott.

Az I-falviak Túró Pistát, vén exbakát, régi csavargót fogadták meg önkénytesnek, úgy alkudtak meg vele, hogy mig az illető helyre nem állítják, a falu rovasára annyi bort ihatik, a memyit bir. A felfogadás után negyednapra a bíró a fogadott önkénytest kénytelen volt szekérre rakni, mert első nap 60, második nap 80, harmadik nap 100 iteze bort fogyasztott el.

Kassán a hadkiegészítő parancsnok ráismert a régi katonára, s megtámadta a bírót: miért állítja katonának a vén korhelyt?

— De uram — menté magát a bíró — ilyen önkénytes katona kellene sok; mert ha ezt az ellenség földére tolhatják, egy sereg tatár sem okozhat nagyobb pusztítást, mint ez maga; hát ha még adóexecutióba küldik, fogadom, hogy az, a kihez rendelni fogják, másnap a föld alól is kiteremti az adóhátralékot.

A. telekre egyszerre ütött be a kolera, és a katonadóexecutio. Az ezektől megijedt bíró tüstént következő tudósítást tett az illető hivatalhoz:

„Tekintetes Adószedő Urak! Két executió jött egyszerre hozzánk: a katona és a kolera. Ebből egy is elég keserves, a kettőt pedig együtt helységünk soha meg nem lábálhatja. Kérem azért az urakat, hogy vagy az egyiket, vagy a másikat rólunk elfordítani méltóztassanak, mert az ilyen sort — ha sokáig tart — majd csak azok heverhetik ki, kiket a nyavalya eltett láb alól.“

1849-ben, midőn a kormány a fegyverek beszédét elrendelte, a sz—i tudakos bíró így publicálta ki a rendeletet: „Lövészi fegyvertársaink honi érzelem következtében elhalaváyohtak.“

Méltó társa lehetne ennek ama körösi szabó, a ki kérdeztetvén, hogy mit tart III. Napoleonról, így felelt: „Napoleon? az tudja a természeti rozsz indulásu dolgok hátrafordulását a szándékok szerint.“

Ugyanezen csodabogár levelet irván testvérének, a pénz szük voltát így adta tudtára: „Szeretett testvér, a létel minémiségének valódisága igen alacsony fokra származott.“

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Boldogok, a kik megváltottak!

— — Furcsa világ ez az első hete az esztendőnek! Minden ifju ember siet magát megváltani a katonaságtul, ha teheti. Máskor két háromszáz forintot is adtak azért, hogy puskát kapjanak; most meg ezer forintokat adogatnak azért, hogy puskát ne kapjanak.

— — (Hát a Rajxrát megint összehivatott már?) Igen ám, de csak „ad hoc.“ (Jaj szegény németek! Hát már ő rájok is elkövetkezett az „ad hoc.“)

— — (Mikor ül össze megint az országgyűlés?) Hát majd a görög ünnepek után. (Miért?) Azért, mivel-hogy nagyon sok olyan elvégezni valója van, a mi „ad calendas graecas“ van utalva.

(Egy dolog nyugtalanit engemet nagyon.) Ugyan mi? (Az utóbbi esztendőben és az idén annyi király és uralkodó fejedelem vesztette el a rangját, a ki különben mind királyleányokat szokott feleségül venni; már most azon töprenkedem, hogy ha így fogynak Európában az etablizott fejedelmek, hát az a sok királykisasszony kihez megy férjhez?)

— — (De ugyan mit is fognak most a haza atyjai csinálhatni az országgyűlésen?) Ha tudnád, nem kérdeznéd. A mult hónapban nem akarták elszakítani a *fonalat*, most azután kaptak egy olyan *kötelet*, a mit nehéz lesz elszakítani.

— — A p-i szintársulat „Dunanan apó“-t hirdeti szinlapján *szelid* kankan-tánczczal! Ez nekem ugy tetszik, mint inasom, ki megkóstolván a fagyaltot, azt mondá, hogy ő jövőre bizony meleg fagyaltot fog kérni.

Egy parlagi magyar ember itészete az adresh tárgyában tartott 25 legszinezet-tebb országgyűlési beszéd felett.

1. Legszebb beszéd: Madarász Józsefé.
2. Leglogikaibb: Ghyczy Kálmáné.
3. Legőszintébb: Deák Ferenczé.
4. Legügyesebb: B. Sennyey Pálé.
5. Legbátrabb: Tomcsányi Józsefé.
6. Legpártatlanabb: Szentkirályi Móré.
7. Legsajátszerűbb: Detrich Zsigmondé.
8. Legsimább: Somsich Pálé.
9. Legfilosofusabb: B. Eötvös Józsefé.
10. Legsajnosabb: Horváth Boldizsaré.
11. Legvakmerőbb: Gr. Czirákyé.
12. Legcivilizáltabb nyelvű: Csengery Imréné.
13. Legpuffogósabb: Besze Jánosé.
14. Legkopottabb: Dobránszky Adolfé.
15. Legvadabb: Wlad Alajosé.
16. Legromán-ticusabb: Mocsonyi Sándoré.
17. Leggőbébb: Hilibi Jánosé.
18. Legelhatározottabb: Simay Gergelyé.
19. Legcsendesebb: Kállay Ödöné.
20. Legszaloniasabb: Csanády Sándoré.
21. Legszelidebb: Bobory Károlyé.
22. Legkövetkezetesebb: Bánó Józsefé.
23. Legtanulságosabb: Gr. Zichy Henriké.
24. Legbámulatosabb: Miletics Szvetozaré.
25. Legeszélyesebb: azoké, a kik „eláll“-tak.

Ivás az érdemért.

A község reformata volt, természetes tehát, hogy a falu végén megtelepedett cigány is azt a hitet vallotta. Ujbori gyónáskor odájáruult ő is az ur asztalához a többivel, s midőn rákerült az áldozás sora, az eléje nyújtott kelyhet nagy gyorsan, — s miután a pap ilyenmire elkészülve nem volt — akadálytalanul fenékiig kiűritette.

„Mit tettél?“ — kérdé felindulva a lelkész.

„Hát talán nem érdemli az én szerelmes Jézus Krisztusom, hogy akár három ilyennel is kiigyam érte?“ — kérdezi visszafeleletül a more.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 13. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1866.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*